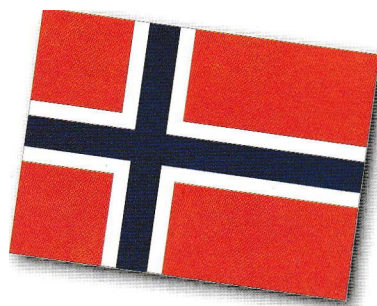

Ruth Moen:

Et minne fra krigen

Her på Moen på Slitu fikk vi ganske god føling med 2. verdenskrig. Vi hadde tatt imot en familie fra Mysen som var redde for bombingene. Fra Oslo var det også kommet en del slektninger, så det ble til slutt mange som skulle ha mat og husrom.

Kvelden den 12. april kom det 30 sanitetsoldater og ville ha husrom. De fikk ligge i storstuen og i et rom i bryggerhuset. De gikk på låven og fikk halm i sekker som de brukte som madrasser. Det var kaldt, så vi måtte fyre i alle ovnene. Ni offiserer lå i dagligrommet. De var optimistiske. Jeg husker en av dem sa at det hadde ikke kommet flere tyskere enn at vi skulle klare å få dem ut igjen. Men det skulle jo gå fem år.

Vi fikk ikke levert melka, så vi kokte hvetemeisgrøt til hele flokken. Den natta lå det 54 personer her. Nede på skauen ved en husmannsplass lå det ca. 30 soldater som hadde kjørt med hest fra Fredrikstad. En av guttene kjørte ned til dem med 50 liter melk, og det kom godt med. Dette var den 13. april.

Utover dagen fikk vi merke skyting fra Høytorp fort. Vi turde ikke være inne for vi lå jo nærme skuddlinjen. Vi holdt til inne i stallen hvor det var murvegger. De tyske flyene kretset over området, og vi så at bombene falt over Sørtorp. Det kom noen norske soldater som løp over jordene til knes i snøen. Det var jo kommet så mye snø om natta. Senere på dagen kom det tre offiserer og ville

ha tre hester og gjødselkjerrere. De skulle frakte sanitetsmateriell, det havnet i Sverige. Vi fikk igjen to av hestene om høsten, vi vet ikke hvor det ble av den tredje, men den ble erstattet.

Jeg hadde en bror og en svoger som var med i kampene i Askim. Dagen etter reiste en av guttene herfra til Askim kapell, hvor det lå 26 mennesker som var falt. Vi var glade da han kom hjem og fortalte at de hadde overlevd bombingene begge to. Senere fikk vi brev fra Sverige om at de var i god behold. De ble der til krigen var slutt.

Det kom ofte til diskusjon mellom «jøssingen» og NS-folk. Det gikk så langt at de til og med trettet når de var i selskap. I hverdagslivet syntes jeg at restriksjonene var de verste, for vi kunne jo ikke reise som vi ville. Det var nesten ingenting å få kjøpt, allting var på merke. Vi hadde faste rasjoner av smør, sukker og kaffe, så vi måtte dele pent.

Frigjøringsdagene var gode for oss, men det var vel ikke så koselig for dem som hadde sine på Grini.

Denne historien er skrevet til Tenor bygdekvinne-lags minneoppgave for eldre i 1982.